

at Regjeringen og Folkethinget nu omsider ere blevne enige om, at de Fordele, som man havde lovet sig af denne Lønningsmaade, ere illusoriske, idet Kornpriserne ikke staae i noget virkeligt Forhold til de forskjellige Livsforbrødenheder eller i ethvert Tilfælde kun udgjøre et reent forsvindende Moment med Hensyn til disse, saa at en Embedsmand, ved denne Maade at beregne hans Indtægter paa, ofte har en meget betydelig Forskjel i sine aarlige Indtægter, medens hans Udgifter forblive accurat de selvsamme fra det ene Aar til det andet. Det Savn, som jeg føler, bestaaer derimod deri, at der ikke ved Lovforslaget er fastsat Alderstillelag. Jeg troede, at man nu efterhaanden var bleven ligesaa enig om at fastsætte Forskjielser i Gagen indenfor de forskjellige Lønningsclasser efter Tjenestealder, som jeg haaber, at man er bleven enig om at forlade Sædtilleagsprincippet. Det forekommer mig at være langt mere naturligt at lade Bedkommende rykke op til en høiere Gage efter hans Tjenestealder, end at han altid skal vente paa en Formands Afgang eller Død for at opnaae en Gageforøgelse. Jeg skal villigt indrømme, at man ved at have slaet alle Officererne i hele Hæren i een Potte, istedetfor, som den høitagtede Minister, at ordne deres Oprykning efter Vaaben, har opnaaet, at Fremgangen i det Hele bliver jævner og Vilkaarligheden altsaa mindre; men jeg troer, at der alligevel vil kunne komme et Spillerum af flere Aar imellem den Tid, hvori Officerer, der i det Hele ere samtidsige, komme til at rykke op fra den ene Gagesats til den anden, ligesom der ogsaa derved kan fremkomme en Forskjellighed i Officerernes eventuelle Pension, som vil være ubillig imod den Enkelte. Jeg kan ikke forstaae, hvorfor man ikke for Landetatens Bedkommende vil forsøge, hvad der er indspørt i de civile Lønningslove, og hvad der ligeledes forlængst er indspørt for Sjøetatens Bedkommende, nemlig Fastsættelse af Oprykningen til de høiere Gager efter Tjenestealderen. Jeg troer virkelig ikke, at den Forskjellighed, som derved vilde fremkomme i Budgetterne fra det ene Aar til det andet, vilde være for Noget at regne. Jeg troer, at Forholdet efter et vist Tidforløb, s. E. 5 eller 10 Aar, vilde ud-

jævne sig aldeles af sig selv. Naar man har fastsat en vis Aldersgrændse, udover hvilken Officererne ikke kunne vedblive at tjene i en vis Stilling, vil navnlig den Forskjellighed, der tilveiebringes derved, at der det ene Aar kan være flere paa en høiere Gagesats og det andet Aar færre, udvisses i Løbet af en meget kort Tid. Hvad jeg her har omtalt, maa, det veed jeg meget godt, blive et fromt Ønske; thi, saa langt som denne Samling er fremrykket, og saaledes som denne Sag foreligger, kan der naturligvis ikke nu være Tale om Andet end om at see snarest at komme til en Overeenskomst, først med den ærede Minister og saa med det andet Thing om de Rettelser, der ere absolut fornødne i nærværende Lovforslag, og man maa lade sig nøie med dem, som man saaledes kan komme overeens om. Jeg skal derfor heller ikke nu høre mig om nogen- somhelst af Lovforslagets enkelte Lønningsfaster.

Madvig: Jeg kan ikke tiltræde den ærede sidste Talers Ytringer med Hensyn til det Savn, som han omtalte, at han følte ligeoverfor Lovforslaget. Jeg troer, at, ligesom det vilde have været ønskeligt, at man ikke var kommen ind paa Bestemmelserne om Sædtilleag, saaledes vilde det ogsaa have været ønskeligt, om man ad en anden Vej end igjennem Alderstillelag havde søgt at forbedre Embedsmændenes Kaar. Ibetmindste troer jeg, at man i alt Fald bør indskrænke Anvendelsen af Alderstillelag til saadanne Rækker af Embedsmænd, hvis Antal er meget ringe, saa at der ikke kan ventes at finde den fornødne Udvæjning i deres Kaar Sted ved selve Oprykningen imellem dem indbyrdes. Naar man, saaledes som det just er fæet i Militairtaten, slaar Officererne af alle Vaaben sammen og derhos fastsætter en Aldersgrændse for dem, saa troer jeg, at der vil finde et saa jævnligt og jævnt Avancement Sted, at Enhver omtrent vil kunne regne sig til, at han ved den og den Tjenestealder — ikke ved den personlige Alder — vil opnaae en vis Gage, og dermed maa man være tilfreds. Ligeoverfor Systemet med Alderstillelag staaer derimod fra Statens Side den overordentligt væsentlige Fordring, at det maa vides, hvad der aarligt regelmæssigt vil være at udrede og